

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

FI D'ANY

«Aquí termina el sainete.—Perdonad sus muchas faltas.»

ANY NOU, VIDA VELLA

Llegidor benivolgut, et desitgem per a l'any vinent totes les felicitats que són a l'abast dels homes a la terra i de les que sense dubte ets tu mereixedor.

Ja sabem que aquest desig platònic ben poc influirà en la teva sort o desgràcia futures.

No obstant i això, no volem callar, tancar-nos en un silenci feréstec quan el cor ens demana que parlem, que siguem explícits.

Aquests és un moment d'aquests i per això fem els vots que transcrits queden. L'any nou potser serà vell per a nosaltres, tan vell com els que han passat, més vell encara.

En ell la vida no tindrà, tal volta, capencis, cap atractiu nou que ens la torni amable.

No hi fa res. Somniem encara. Sospirem sempre, si de res més no som capaços. Visqui al nostre cor, al món de la il·lusió, allò que per ésser tan gran i tan pur i tan sublim, no pot ésser encarnat en el fang d'ací baix i materialitzat en la realitat grollera.

Així és el nostre desig, d'aquesta mena són els vots que per la teva felicitat avui fem al davant d'aquesta fulla.

El doctor Botey ha mort

El savi metge català doctor Ricard Botey, ha mort. El doctor Botey tenia fama universal i era considerat arreu el millor metge del món especialitzat en malalties del coll, nas i orelles.

Es autor de diverses obres mèdiques. Una d'elles és el grandios "Tratado de Oto-rinolaringología", que li ha donat gran fama.

Actualment era president de la Societat Catalana d'Oto-rinolaringologia.

Descansi en pau el savi metge.

El divertit Gustau Le Bon

A França hi ha dos Gustaus a quin més divertit. L'un és Gustau Hervé, l'altre és Gustau Le Bon.

La decadència espiritual de França res la demostra com el fet de què la màxima agressivitat política estigui representada per Daudet i Maurras, pels prohoms i capitosos de l'Acció Francesa.

Després d'això, el que trobem més greu al país veí és el prestigi que al mateix poden arribar a assolir savis de pega i de pa sucat amb oli com En Le Bon.

Nosaltres creïem abans que la nícia a al món estava equitativament repartida entre sociòlegs, filatèlics, francmaçons, esperantistes, naturistes, espiritistes i altres rumiants i maniàtics més o menys inofensius.

Però ara veïem que els sociòlegs se n'h'an emportat en el repartiment la part del lleó i que, com altres abasseguen petroli, tabac, llumins, pólvora, etc., les patums de què parlem tenen el monopoli de la ximpleria i de la carrincloneria.

El de Le Bon és un cas típic.

Un dia vol provar que a netula, a Europa, no el guanya ningú i escriu un llibre sobre la Revolució Francesa. Un llibre sobre la Revolució Francesa que és un monument d'incomprensió.

Amb aquest testimoni de la seva imprecisió i lleugeresa, legat a la història, sembla que el més cèlebre dels Gustaus hauria d'haver-se donat per satisfet.

Doncs, no senyor. Com va publicar un volum per a demostrar que era incapaç de comprendre la Revolució Francesa, n'ha escrit després d'altres per a acreditar la Revolució Russa, i ara fa poc, un de nou, malparlant de l'alçament asiàtic, i per a provar sense dubte que frueix de perfecta salut i segueix en el mateix estat d'innocència i impermeabilitat mental de sempre.

El doctor Le Bon recull en la seva obra i dona beligerància científica o autoritat acadèmica, que no és el mateix, a totes les vulgaritats i vanitats amb què fa cinc o sis anys ens estan empipant els reaccionaris de tot el món.

Declara en fallida els Parlaments, la democràcia i la Societat de Nacions.

Divinitza, o poc menys, Mussolini, redemptor d'Itàlia, i Poincaré, guanyador de la guerra i metge i restaurador del franc.

Diu que Europa ha de triar entre el comunisme i el feixisme. I afegeix que s'ha de tombar cap aquest, si no vol ésser sotmesa del tot a la civilització del diner que

ve d'Amèrica o presa de l'angoixa de l'inconegut que angunieja Orient.

El senyor Gustau Le Bon té nom de perruquer, i com un perruquer incontinent i xerraire, parla sense solta ni volta i escriu del que no entén ni sap.

L'altre dia es queixava un escriptor parisenc de la minva que els darrers anys ha sofert el crèdit intel·lectual de França arreu del món.

La crisi de la cultura francesa, efectivament, és en l'actualitat a Europa i Amèrica un fet innegable.

Si la sortida del sol de Rússia no expliqués prou en aquest terreny, la posta del sol de França, l'exportació de burgesa imbecilitat que amb el nom de ciència fa Le Bon a l'estranger, ens donaria la clau del problema.

Angel Samblancat

Any nou

Demà entrem al nou any. 1928! Els anys passen ràpidament i els nostres cabells van esdevenint blancs sense que ens n'adonem.

Però, en entrar a aquest nou any, hem de desitjar corallament a tots els nostres lectors moltes felicitats i que aquest sigui l'any que porti a cadascú els seus anhels, que torni realitat els seus somnis.

I tots hem de fer vots, hem de posar tot el nostre esperit i tot el nostre braç alhora per a fer que les coses marxïn millor.

Que aquest any 1928 sigui l'any de la liberalitat que desitgem.

Correu de l'estranger

L'ACORD ENTRE PARIS I ROMA

L'acord entre París i Roma que semblava, dos mesos enrera, irrealitzable, entra avui en vies de possibilitat. Mussolini abandona, cada dia més, la seva actitud ferotge.

Quant a Tànger les dificultats són completament aplanades. Sembla pres ja el conveni, entre França, Espanya, Anglaterra i Itàlia, de què aquesta darrera serà admesa a participar de l'Estatut internacional, elaborat a la Conferència de 1927 en un peu d'igualtat.

No és, en canvi, tan clara la qüestió dels Balkans i de l'Adriàtic. Itàlia sosté que França no té cap interès directe en aquesta part d'Europa. Els Balkans són per a Itàlia el que és la frontera rhenana per a França i per a Bèlgica, el que l'Egipte, també, representa per a Anglaterra. Però França no vol renunciar als seus drets de gran potència, a intervenir als Balkans: es tracta, doncs, més que de res, d'una qüestió de prestigi.

Com si no n'hi hagués prou amb els múltiples interessos que posen amb desacord els pobles, els governs conservadors—i diem conservador a tots els governs que no tenen un caràcter francament popular i socialitzant—segueixen jugant amb aquests grans mots de l'honor, el prestigi, etc., que tanta sang inútil costen a la humanitat.

Queda també en peu, entre França i Itàlia, la qüestió dels refugiats. Sembla, però, que al menys entre una part de la premsa francesa hi ha la creença de què el sen govern està disposat a reprimir els "excessos"

de propaganda antifeixista, a que es lliuren, devegades, els refugiats italians a París.

Caldria, però, escatir, si en qüestions d'aquesta propaganda hi ha hagut realment mai cap excés.

ORGANITZACIO COMUNISTA A VARSOVIA

A Varsòvia ha estat descoberta una vasta organització comunista. La policia ha fet nombroses detencions. Entre elles s'hi conta la d'un antic comissari soviètic.

S'han descobert diverses impremtes clandestines i algunes tones de pamflets sediciosos i revolucionaris.

Pel que es veu, es tractava d'una campanya comunista amb ocasió de les pròximes eleccions.

Varsòvia ha estat sempre un poble de romàntics i d'idealistes, d'homes de cor i d'esperits disposats al sacrifici.

EL PAPA ENUMERA ELS DOLORS QUE PATEIX AVUI L'ESGLÉSIA CATOLICA AL MON

El Papa, en respondre als vots expressats pel cardenal amb ocasió de la commemoració de la naixença de Jesús, ha enumerat els motius de joia i de dolor que omplen la seva ànima.

Entre els motius de dolor hi ha la situació de França, on, bon nombre de persones extraviades segueixen acusant el Papa—pobret!—d'intencions i de finalitats polítiques, quan mai, ni remotament, ha entrat cap intenció d'aquestes ni als seus pensaments, ni als seus actes.

El pontífex deplora també els episodis selvatges i les atrocitats de les quals Mèxic, sobre tot, ha estat teatre. (Ens pensem que vol referir-se a que els clergues mexicans capitanegin partides d'insu. rectes.)

Parlant després de la seva estimada Itàlia, ha dit que no deixa de sentir certa aprehensió, a causa d'algunes amenaces que pesen sobre les associacions catòliques. Diu, però, que no vol perdre l'optimisme. (Quantes intrigues cardenalícies no deuen amagar aquestes paraules! La història subterrània del Vaticà es cada dia més interessant, malgrat que ara hi manqui l'amor a l'art i a les metzinès dels Borgies).

LA LLUFA

Ja és una cosa de sempre: la llufa, passat Nadal. Jo orec que molts ja la porten i no s'ho pensaven pas.

Sol passà una cosa estranya a quasi tots els llufats: criden: "La llufa! la llufa!" al qui la duu al seu davant, i—pobrets!—és que ells ignoren que també els l'han penjat.

D'homes grans que porten llufa, redéu de Déu si n'hi ha!, més que un foc no en cremaria; fins hi han llufes reials. Heu vist? Per Nadal el Papa va parlar amb els cardenals i es queixava de la llufa que En Calles els ha plantat; fins posava mala cara i estava molt disgustat perquè el món no el defensava mentre li anaven penjant.

Després ha parlat de França. Una altra llufa? Està clar! Però si el món és ple de llufes que passen pengim penjam.

Si hi han homes que gallegen i passen garratcats, i a dins ja porten la llufa i aviat ja els sortirà.

Hem vist els senyors Esteves a l'endemà de Nadal celebrant la seva festa, satisfets, ben repapats, i avui ja porten la llufa; l'Estevet els l'ha penjat.

A aquells de tota la vida, que som anticlericals i esquerrans de bona tinta— a l'esquerra el cor hi bat— la llufa sols ens fa riure; no ens la poden penjar mai.

I quan la pengem al Papa —és una llufa papa!— fillets de Déu quina gresca! LA CAMPANA va brandant cridant: "La llufa! La llufa!, grossa com la de Nadal!"

L'estatut de la premsa

Els diaris madrilenys "El Sol", "El Liberal", "El Heraldo de Madrid", "A B C" i "La Epoca" s'han decidit contra el projecte d'Estatut de la Premsa. "El Diluvio", de la nostra ciutat, s'ha adherit als articles dels esmentats periòdics madrilenys.

L'Estatut de la Premsa, molt en caràcter amb els temps d'ara, restringeix escandalosament la llibertat de la Premsa. Per això tothom que s'estimi un poc i tingui una engruna de liberalisme, ha d'ésser contrari al dit Estatut.

Nosaltres, avui, manifestem també el nostre parer contrari a l'Estatut de la Premsa.

I, alhora, fem constar la nostra gran estranyesa de coincidir amb "A B C". Però és tan ferma la nostra actitud davant de l'Estatut, que ni aquesta coincidència ens pot privar d'exterioritzar-ho.

Unes paraules del novel·lista Pius Baroja

Pius Baroja, el més vigorós, el més interessant dels novel·listes espanyols, parlant de liberalisme, ha fet les següents manifestacions.

"A mi modo de ver, el liberalismo no es más que una visión racionalista de la sociedad y de la política.

Esta visión racionalista sigue estando en contra del concepto tradicional.

Hay siempre las dos tendencias en el mundo: la de dar todo por terminado y seguir una norma y la de querer comenzar e inventar. La tradición y la improvisación, el dogma y la crítica.

En España el liberalismo ha sido pequeño y se ha tenido que valer de las circunstancias y de la guerra para tener momentos de dominio.

El liberalismo no ha podido triunfar más que por eventualidades: en la guerra de la Independencia, con las Cortes de Cádiz, en 1820, de la aventura de Riego, a la muerte de Fernando VII, al comenzar la guerra carlista.

El liberalismo español ha necesitado para triunfar que el país estuviere en guerra.

En plena guerra se tomaron las únicas medidas liberales que se han tomado en España; la extinción de los mayorazgos, la supresión de la Inquisición, la desamortización, etc.

En la paz el elemento tradicionalista vence siempre el elemento liberal.

Sólo en la guerra el liberalismo ha podido ser activo.

Si la gente no lee, no hay liberalismo, no hay quietud, ni deseo de cambiar ni de mejorar.

El liberalismo de la gente que no lee no vale nada. No es más que palabrería: es el pseudo liberalismo que hemos conocido en los años de la Restauración y de la Regencia.

El liberalismo, a mi modo de ver, debe aprovechar todo lo que sea racional y justo, según su mentalidad en el socialismo, y echar por la borda lo que haya en él de sistemático y doctrinario; es decir, de religioso."

UN INNOCENT MAJOR D'EDAT

—I jo que em creia treure la grossa!

Flic

UN GOL MES AL SAC

—Ja ho deia jo que aquesta pilota no portava bones intencions!

LECTURES

Fa temps que venim observant una cosa, que no és fantàstica ni transcendental, però que mereix ésser observada.

Aquesta observació podreu fer-la vosaltres mateixos sense gaire esforç; cal només que passeu per algun carrer de relativa importància. Infaliblement trobareu algun o alguns quioscos. Detureu-vos-hi, doncs, i fixeu-hi l'atenció:

Veureu segurament innumbrables exemplars d'unes novel·les per l'estil de "Vendida... y en su tierna infancia", "Horrendo crimen en un palacio", etc.; veureu també diversos periòdics esportius que ocupen el lloc preminent; també veureu una exposició compacta de novel·les "blanques" i una altra de novel·les "negres", una filera o fileres de novel·les cinematogràfiques; i, per fi, entre tanta literatura barata, si el quiosc és d'alguna importància, hi trobareu algun exemplar escadusser d'una bona revista o d'un llibre d'un autor estimable. S'ha dit que a Catalunya es llegeix poc; preferiríem, però que es llegís menys encara,

però que es destressin aquestes lectures que no són més que tòpics idiotitzants les unes, i exaltants de la brutalitat les altres.

Quan un botiguer us ven un retall de roba a pesseta el metre i heu estat enganyats, és trist, però en últim extrem se'n ressentirà la vostra butxaca.

Però quan un autor us ven una obra a ral les 99 pàgines, el més lleu perill que correu és el de perdre el temps, això suposant que aquestes lectures no atroïin, a alguns llegidors incautes, els sentiments, que són potser el més sublim que ens ha donat la naturalesa. Alerta, doncs, trieu les lectures!

Viso

Amundsen

En un article publicat en una revista americana, Amundsen, l'explorador, va escriure que els anglesos eren pitjors com exploradors que com esportmans que no li havien perdonat mai l'arribar al Pol abans que el comandant Scott.

Aquesta crítica va fer bastant de soroll a Anglaterra, i lord Curzon, president honorari de la Societat reial de geografia de Londres, proposà que es donés un banquet, no a honor d'Amundsen, sinó dels gossos que l'havien conduït a la victòria.

La llei seca

A Nova York, durant les passades festes de Nadal, han mort catorze persones alcoholtzades. No es diu si el motiu sigui per a celebrar amb més pompa l'adveniment de Jesús a la terra.

El que sí és cert és que abans, quan tot hom podia dedicar-se tranquil·lament a la beguda, no passaven aquests fets tan vergonyosos.

I és que la supressió no serveix de res enlloc del món.

CAPSANES

Podem dir, sense donar-nos-en vergonya ni enorgir-nos el rostre, que en aquests pobles rurals vivim fora del món, allunyats de les corrents d'idealisme, cultura, benestar econòmic i de tot el que tingui caires de progrés i civisme.

Vivim a les fosques; tot són tenebres: no rebem cap raig de llum vivificadora d'il·lustració que fertilitzi els ermots espirituals i els faci deïxondir a la llum de la vida real i veritable, inculcant, a aquests cervells verges d'ideals, els gèrmens d'una transformació so-

cial, i que sentin bategar dintre el seu cor l'esperança d'un ideal i lluitin per al seu triomf.

Les úniques alenades que ens arriben de les grans ciutats, són algunes espurnes de revistes estrafolàries i "bataclaneres", ballarines, cantatrius lleugeres i tot el que tendeixi al descendent, a l'embrutiment i a la bufonada.

Ens trobem acorralats pel llop de la incultura i covardia, som uns adoradors de senyors Esteves, sols servim per lluir el "garbo" com a fembres frívoles, som amics acèrrims de festes majors on imperin gresques i tiberis.

Són comptats els pobles que tinguin un baluard on s'emancipi el poble que treballa, sua i no menja ni s'educa.

Davant aquesta lamentable situació, què fan els Manelics de la cultura i els que es vanten de lluitar per al ressorgiment espiritual? Que vinguin a les nostres terres amb la ganiveta esmolada, matant el llop del caciquisme i tot el bagatge de corrupteles i mesquines passions que als que no ens conseqüem l'ànima i fan sagnar el cor, ens fa servir de la més baixa i insignificant joguina.

Que ens portin, per mitjà de campanyes, iniciatives de redempció, que, a tot poble, per insignificant que sigui, es faci la festa del llibre, però de llegendes selectes i de subversió espiritual, i no de fullaraca, com són la majoria que es llegeixen; que a cada comarca es publiqui un periòdic, encara que modest, però amb braó i austeritat, portant vestllums d'amor i pietat als oprimits, i caminar vers amples horitzons espirituals i econòmics, englobant aquest poderós element anomenat "poble" que avui es troba disgregat i jeu postrat amb el més gran ensopiment i indiferentisme.

Josep del Camp

RUBI

En Lluís Capdevila i el Teatre

El passat dissabte tinguerem l'honor d'hostatjar, encara que per un temps relativament curt, el vigorós escriptor i intel·ligent dramaturg En Lluís Capdevila.

El motiu de la seva visita, fou el d'inaugurar una sèrie de conferències d'orientació teatral que a tal objecte ha iniciat la popular "Agrupació Dramàtica Santiago Rusiñol", amb l'apoi del "Centre Democràtic Republicà".

En el tema escollit per a dissertar, que fou "El Poble i el Teatre", En Capdevila sabé trobar-hi arguments bastants per a combatre la decadència vergonyosa que ha sofert el nostre teatre d'uns quants anys a aquesta part.

Digué que el Teatre és per al poble, i, per tant, les obres teatrals han d'escriure's únic i exclusivament per al poble, ja que aquest està més ben preparat per a rebre-les que la burgesia, els "snobs" i els "senyors" rics.

Han d'ésser obres d'amor i d'exemple. No

de pasta de tortell com les d'aquesta època. Quan un home critica els defectes del seu poble, no pel sol gust de criticar-los, sinó amb el noble afany de corregir-los, fa una veritable obra de cultura, patriotisme i dignitat. Per això l'insigne Capdevila rebé l'elogi unànim del nombros públic que es congregà, àvid d'escoltar les seves autoritzades paraules, en les quals hi bategava el fervent desig de fer del nostre mistificat teatre un de nou amb l'esplendor i poiança com fou anys enrera.

Frank

Itàlia ha votat el pressupost per a 1928. Ingressos: 42.496.616.196 lires. — Despeses: 42.441.457.260. Es a dir, un superàvit de lires 55.156.936. I les despeses extraordinàries que no compten?

Heu vist els nous fanals de les Rambles? Us pensen que hi poden haver gaires ciutats que es permetin el luxe de tenir fanals per a fer bonic i no per a il·luminar?

A Budapest les dones no poden ésser advocats. Millor: val més que siguin bones esposes i bones mares.

A Mèxic, al poble de Guadalupe, un capellà es declarà en franca rebeldia contra el Govern del general Calles. Naturalment, el castigaren tancant-lo a la gàbia. Hagués estat bon minyó!

A Lloyd George, per dos articles mensuals li paguen 36.000 lliures esterlines anuals. Voleu dir que és tan important el que pugui dir-nos Lloyd George per a pagar-lo tan car?

A Nova York diu que volen volar amb dinamita el Palau de Justícia. Naturalment, a Nova York no estan massa tranquils. Però si els nordamericans haguessin escoltat la veu d'Europa, que demanava el perdó de Sacco i Vanzetti, ara estarien més segurs.

Ara ens volen dotar Barcelona d'una ciutat jardí per a escriptors i artistes. Abans que això és necessària una ciutat-jardí per a obrers.

Definitiu, eloqüentíssim! L'Ajuntament ha desestimat una instància dels comerciants de les Rambles demanant que es facin més de pressa les obres (?) que s'estan fent a dit passeig. Que no s'esverin els comerciants; d'aquí un parell d'anys ja s'hauran enllestit les dites obres.

Es diu que el príncep Càrol, de Romania, ha vingut a Barcelona. Diten que hi ha vingut de rigorós incògnit.

Ho advertim als romanesos per a què facin el que ereguin convenient. Per la nostra part hem de dir que LA CAMPANA DE GRACIA no li oferirà cap ajuda decidida ni encoberta.

Que s'apanyin!

"A B C" publica un solt sobre la cultura catalana, a propòsit de l'Exposició del Llibre, insistint en què no comprèn que la cultura catalana precisament és traduída per a què tots els espanyols la coneuguin i l'estimin: el que no succeeix amb les obres literàries, didàctiques, etc., d'altres regions, àdhuc a les que conserven viu llur dialecte.

Precisament ara, amb motiu d'aquesta mateixa exposició, s'ha celebrat un àpat d'homenatge, en el qual tots els oradors parlaren en espanyol; de manera que bascs, catalans, valencians, andalusos, gal·les i asturians, gràcies a la llengua comuna, s'entengueren cordialment.

L'exemple no pot ésser més proper ni més convincent.

Han fugit els diputats comunistes francesos que estaven sofrint condemna. Eren els senyors Cachin, Doriot, Marty i Duclos.

Se'ls havia alliberat provisionalment en respondre's les sessions del Parlament, i a l'hora d'anar a ingressar novament a la Santé, han desaparegut.

Un membre del partit comunista ha dit que estan complint fora de París una missió delicada, encomanada pel partit. Després tornaran a presentar-se.

Fet i fet, ens fa molta gràcia.

Impremta La Campana i L'Esquella - Olm, 8, Barcelona

PRESONS D'EUROPA

VAN PUBLICATS TRES VOLUMS

Preu de cada volum: 2 pessetes

DESGRACIES DE LA VIDA

—Encara vius a aquell principal? —No; ara visc al quart pis. —Noia, com has baixat!